

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobkyně: **ADVANTAGE CARS s. r. o.**, se sídlem Koněvova 342/123, Praha 3, zast. Mgr. Milanem Partíkem, advokátem se sídlem Slezská 949/32, Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, Obvodní ředitelství Policie Praha III**, se sídlem Trousilova 1121/3, Praha 8, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalované, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 13. 11. 2018, čj. 9 A 205/2017-56,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobou podanou u městského soudu se žalobkyně domáhala ochrany před nezákonným zásahem žalované. Navrhovala, aby městský soud určil, že zásah žalované spočívající ve faktickém převzetí a následném zadržování (od 14. 8. 2017 do 11. 10. 2017) vozidla Mercedes - Benz, RZ: X, s příslušenstvím byl nezákonný. Současně žalobkyně navrhovala, aby městský soud určil, že zásah žalované ze dne 11. 10. 2017 spočívající ve vydání vozidla s příslušenstvím V. T., státnímu příslušníku SRN, byl nezákonný.

[2] Městský soud shora označeným usnesením žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. z důvodu neodstranitelného nedostatku podmínek řízení. Podle městského soudu žalovanou nelze v dané věci považovat za správní orgán ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a), c) s. ř. s., protože v rámci tvrzených zásahů nevystupovala v oblasti veřejné správy. Jakkoli žalovaná v průběhu času měnila právní důvody, pro které bylo vozidlo zajištěno, z okolností je zjevné, že skutečným důvodem zajištění vozidla bylo podezření z odcizení vozidla v cizím státě zakládající důvodný předpoklad, že o jeho zajištění nebo vydání požádá cizí stát prostřednictvím

mezinárodní právní pomoci. Žalovaná tedy materiálně realizovala tzv. předběžné zajištění věci a její následné vydání ve smyslu § 34a zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o policii“), což je třeba považovat za úkon, který žalovaná činí z pozice orgánu činného v trestním řízení, resp. orgánu vykonávajícího mezinárodní právní pomoc v trestním řízení.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[3] Žalobkyně (stěžovatelka) napadla usnesení městského soudu kasační stížností z důvodů, které podřadila pod § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Uvedla, že žalovaná zajistila a vydala vozidlo podle zákona o policii, nikoliv dle zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), či zákona č. 104/2013 Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních. Zákon o policii není podle stěžovatelky předpisem, který upravuje trestní řízení. Žalovaná fakticky nevystupovala jako orgán činný v trestním řízení a v ČR ani žádné trestní řízení ohledně vozidla neprobíhalo. Obvodní státní zastupitelství v přípisu ze dne 1. 11. 2017 konstatovalo, že žalovaná vystupovala toliko jako „servisní orgán“. Podle stěžovatelky je § 34a zákona o policii v rozporu s čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, neboť neposkytuje žádnou ochranu vlastnického práva osobě, která je povinna věc vydat. Citované ustanovení upřednostňuje „práva cizího státu“ před právy občanů ČR. S ohledem na uvedené nebyly podle stěžovatelky splněny podmínky pro odmítnutí žaloby. Postupem městského soudu bylo porušeno její právo na spravedlivý proces, protože jí byla odmítnuta ochrana jak ze strany orgánů činných v trestním řízení, tak ze strany městského soudu v rámci ochrany před nezákonným zásahem. Stěžovatelka navrhla, aby NSS zrušil usnesení městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[5] Kasační stížnost není důvodná.

[6] Stěžovatelka namítla, že žalovaná vystupovala při převzetí vozidla od stěžovatelky a jeho vydání třetí osobě jako orgán veřejné správy, nikoliv jako orgán činný v trestním řízení, a proto měla být žaloba na ochranu před nezákonným zásahem věcně projednána.

[7] Ze správního spisu plynou následující skutečnosti. Podle úředních záznamů ze dne 14. 7. 2017 bylo v areálu stěžovatelky ohledáno vozidlo Mercedes-Benz, RZ: X. Majitel vozidla V. T. uvedl, že mu vozidlo bylo odcizeno v SRN, ale protože v něm je GPS lokátor, vysledoval jej až do areálu stěžovatelky v Praze. Z podání vysvětlení R. R. (zaměstnanec stěžovatelky) plyne, že vozidlo bylo zakoupeno za 44 000 EUR dne 12. 8. 2017, a to v SRN od T. H.. Místo předání bylo telefonicky prodávajícím neustále měněno, předáno bylo až na třetím místě. Dne 18. 8. 2017 stěžovatelka požádala žalovanou o okamžité vrácení vozidla, protože je jeho vlastníkem a nabyla jej v dobré víře a za úplatu. Přípisem ze dne 22. 8. 2017 odmítla žalovaná vozidlo vrátit a sdělila, že stěžovatelce dne 17. 8. 2017 předložila úřední záznam o vydání věci dle § 34 odst. 1 písm. b) zákona o policii, který však stěžovatelka odmítla převzít a podepsat. Dále žalovaná konstatovala, že dne 16. 8. 2017 obdržela oznámení německé policie, že vozidlo bylo v SRN nahlášeno jako odcizené; proto je třeba prověřit všechny skutečnosti vztahující se k případu (zjistit skutečného majitele, ověřit, která ze dvou vyhotovení malých a velkých technických průkazů jsou pravá, zda byla platně uzavřena kupní smlouva atd.). Dne 10. 10. 2017 bylo vozidlo s příslušenstvím předáno V. T.. Vyrozměním ze dne 11. 10. 2017 informovala žalovaná stěžovatelku, že vozidlo bylo zajištěno podle § 34a odst. 1 zákona o policii a vydáno V. T. podle § 34a odst. 6 zákona o policii, o jehož právu k věci nebyly pochybnosti. Německá policie potvrdila,

pokračování

že malý a velký technický průkaz, které byly vystaveny na jméno T. H., jsou falzifikáty. Zároveň byla policii cestou mezinárodní justiční spolupráce ve věcech trestních doručena žádost Státního zastupitelství v Essenu o vydání vozidla V. T.. Falzifikáty malého a velkého technického průkazu byly postoupeny německé policii. Žalovaná stěžovatelku informovala, že pokud by se cítila uvedeným postupem poškozena, může se jako poškozená připojit k trestnímu stíhání, které je vedeno na Policejním prezidiu Recklinghausen pod sp. zn. 70100-088253-172. Z přípisu žalované ze dne 28. 8. 2017, který je adresován policejnímu odboru mezinárodní justiční spolupráce, plyne, že v ČR nebyly zahájeny úkony trestního řízení, protože vozidlo bylo odcizeno v SRN a rovněž jeho prodej stěžovatelce byl uskutečněn v SRN; policie tak není místně příslušná k vyšetřování.

[8] Jak konstatoval již městský soud, stěžovatelka se v projednávané věci domáhá ochrany před postupem žalované, která zajistila a následně vydala vozidlo, u něhož vzniklo podezření, že bylo odcizeno v SRN. Je pravda, že žalovaná v průběhu času měnila právní důvody, pro které bylo vozidlo zajištěno, což bylo podrobena kritice v usnesení Ústavního soudu ze dne 8. 11. 2017, sp. zn. I. ÚS 3148/17, týkajícím se téhož skutku. Z okolností případu je ovšem zcela zjevné, že skutečným důvodem zajištění vozidla bylo od počátku podezření z jeho odcizení v cizím státě, které zakládalo důvodný předpoklad, že o zajištění nebo vydání vozidla požádá cizí stát prostřednictvím mezinárodní justiční spolupráce ve věcech trestních. NSS ve shodě s městským soudem nemá pochyb o tom, že žalovaná materiálně realizovala tzv. předběžné zajištění věci a její následné vydání ve smyslu § 34a zákona o policii. Ostatně o tom nepochyboval ani Ústavní soud (viz bod 7. poslední větu citovaného usnesení).

[9] Je nepochybné, že policie vystupuje v rámci své působnosti také jako orgán činný v trestním řízení (viz § 12 odst. 1 trestního řádu, § 2 zákona o policii). Při výkonu své činnosti se přitom řídí řadou právních předpisů, mj. zákonem o policii, trestním řádem a zákonem o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních.

[10] Za mylnou NSS považuje argumentaci stěžovatelky, podle níž zákon o policii neobsahuje normy, jež mají trestněprávní charakter. Nejen trestní řád a zákon o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních, ale také zákon o policii obsahuje řadu procesních ustanovení trestního práva. Takovým ustanovením je také § 34a zákona o policii, který byl aplikován v nyní projednávané věci. Již městský soud přiléhavě konstatoval, že ustanovení bylo do zákona o policii implementováno novelou provedenou zákonem č. 105/2013 Sb., o změně některých zákonů v souvislosti s přijetím zákona o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních. Ze zvláštní části důvodové zprávy k citovanému ustanovení plyne, že nahrazuje § 441a trestního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2013, podle něhož byl policejní orgán oprávněn vydat příkaz k předběžnému zajištění věci za obdobných podmínek. Fakticky tedy došlo především k systematické změně a přesunu ustanovení z trestního řádu do zákona o policii, čímž však ustanovení v žádném případě neztratilo svůj trestněprávní charakter a svou návaznost na oblast mezinárodní justiční spolupráce ve věcech trestních.

[11] Městský soud dále přiléhavě konstatoval, že soudní kontrola zákonnosti zásahu správního orgánu ve smyslu § 82 a násl. s. ř. s. se pohybuje jen v hranicích veřejné správy, a proto lze napadnout pouze takové zásahy orgánů, které patří do působnosti ve veřejné správě. Nezákonným zásahem ve smyslu citovaného ustanovení není úkon policejního orgánu, který byl (nebo měl být) učiněn při výkonu působnosti orgánu činného v trestním řízení, resp. v rámci mezinárodní justiční spolupráce ve věcech trestních (srov. např. rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2005, čj. 2 Aps 2/2004-69, č. 623/2005 Sb. NSS).

[12] Lze tedy shrnout, že předběžné zajištění věci a její vydání příslušné osobě podle § 34a odst. 1, 6 zákona o policii jsou úkony, které činí žalovaná z pozice orgánu činného v trestním řízení, resp. orgánu vykonávajícího mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních (k tomu srov. § 12 odst. 10 trestního řádu). V takovém případě není dána pasivní legitimace žalované v řízení o ochraně před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu ve smyslu § 82, § 83 ve spojení s § 4 odst. 1 písm. a), c) s. ř. s.

[13] Kasační námitka, že městský soud postupoval nesprávně, pokud žalobu stěžovatelky odmítl z důvodu neodstranitelného nedostatku podmínek řízení ve smyslu § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., není důvodná.

[14] Stěžovatelka dále namítla, že v důsledku postupu žalované a městského soudu byla porušena její ústavně zaručená práva na spravedlivý proces a na ochranu vlastnického práva. NSS pro úplnost konstatuje, že zcela totožnými námitkami stěžovatelky ve vztahu k žalované, uplatněnými na základě téhož skutkového stavu, se již zabýval Ústavní soud v usnesení ze dne 8. 11. 2017, sp. zn. I. ÚS 3148/17, kterým odmítl ústavní stížnost stěžovatelky jako zjevně neopodstatněnou. Podle Ústavního soudu nebyla namítaná práva porušena a z citovaného usnesení rovněž (byť nepřímou) plyne, že Ústavní soud neshledal § 34a zákona o policii protiústavním. NSS výše vysvětlil, že také postup městského soudu byl zcela v souladu s právními předpisy. Kasační námitky porušení ústavně garantovaných práv stěžovatelky a protiústavnosti § 34a zákona o policii tedy nejsou důvodné.

[15] K názoru stěžovatelky, že jí postupem městského soudu byla odepřena ochrana jejích práv, lze rovněž poznamenat, že stěžovatelka se mohla připojit jako poškozená k trestnímu stíhání vedenému v SRN.

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Ze všech uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[17] O náhradě nákladů řízení rozhodl NSS podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka v řízení o kasační stížnosti úspěch neměla a žalované, která měla ve věci úspěch a měla by právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady s tímto řízením nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. února 2019

Ondřej Mrákota
předseda senátu